

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Pavla Horňáka a Mgr. Jana Kašpara ve věci žalobkyně: **T.T.V.** zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, AK se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.10.2008 č.j. CPR-3225/ČJ-2008-9CPR-V243,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení ve výroku označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně podané proti rozhodnutí ze dne 16.5.2008, kterým bylo podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území a byla stanovena doba k vycestování.

Žalobkyně v žalobě namítá, že řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že se žalobkyně dne 20.9.2007 dostavila pro vylepení překlenovacího štítku, který potvrzuje oprávněnost pobytu po dobu řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Správní orgán prvního stupně odmítl tento překlenovací štítek vydat s odůvodněním, že žalobkyně již třikrát žádala o přechodný pobyt, přestože zákon v takovém případě hovoří jasně ve prospěch žalobkyně. S tímto závěrem a postupem žalobkyně nesouhlasí, neboť jí doposud žádný pobyt nebyl ani povolen ani zakázán. K tomu odkázala na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle níž je povinností členského státu vydat rodinnému příslušníkovi občana EU osvědčení o podání žádosti, přičemž zde nic ohledně opakované žádosti uvedeno není.

Žalobkyně tak namítá, že důvod pro zahájení řízení o uložení správního vyhoštění zde od počátku neexistoval.

Dále žalobkyně namítala, že věcně správní orgán dospěl k nesprávnému závěru ohledně uzavření účelového manželství, neboť tento závěr se neopírá o žádný relevantní důkaz. Stejně tak závěry, že se žalobkyně dopouští maření výkonu úředního rozhodnutí považuje žalobkyně za nezákonné a v rozporu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť si zde správní orgán činí úsudek o předběžné otázce, zda byl spáchán trestný čin. Trestní řízení v této věci nebylo vedeno a ukončeno uznáním viny, proto žalobkyně tyto závěry považuje za nesprávné.

Dále žalobkyně namítala procesní pochybení, které podle jejího tvrzení mělo spočívat v tom, že ve věci rozhodoval v prvním stupni vyloučený úředník prap. R.Š. K tomu žalobkyně uvedla, že tato osoba vytvářela umělé důkazy, když prováděl jakési ověřování kopií originálů, aniž by takový originál měl k dispozici.

Žalovaný se s odkazem na žalobou napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění k žalobě vyjádřil tak, že důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění bylo opakované úmyslné protiprávní jednání žalobkyně, které odůvodňuje závěr, že v jejím případě je důvodné nebezpečí, že by mohla při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek a stejně tak, že veřejný pořádek závažným způsobem narušuje. V rámci šetření bylo zjištěno, že žalobkyně uzavřela účelové manželství s občanem EU, a to za účelem získání povolení k trvalému pobytu, přičemž dalšími důvody bylo opakované porušování právních předpisů, uvádění nepravé totožnosti, neoprávněný pobyt na území České republiky, nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění a zmíněné účelově uzavřené manželství, což lze považovat za obcházení zákona o pobytu cizinců, přičemž tyto skutečnosti výrazným způsobem zvyšují nebezpečnost protiprávního jednání žalobkyně. Na základě uvedeného byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. S ohledem na to, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhoval zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 20.9.2007 se žalobkyně dostavila na oddělení cizinecké policie Brno venkov, přičemž téhož dne došlo k zajištění žalobkyně a k zahájení řízení o správním vyhoštění, a to z důvodu, že žalobkyně dne 20.4.2007 podala žádost o povolení k přechodnému pobytu, od roku 2005 podala žalobkyně tři žádosti o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU, všechny tyto žádosti byly zamítnuty, z důvodu uzavření účelového manželství a důvodného nebezpečí, že by žalobkyně mohla vážným způsobem narušovat veřejný pořádek. Dalším důvodem bylo to, že žalobkyně v minulosti vystupovala pod cizí identitou, přičemž pod jiným jménem podala žádost o udělení azylu, toto řízení bylo pravomocně skončeno a rozhodnutí bylo následně přezkoumáno soudem. Dále bylo dne 18.10.2002 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně.

Z podkladů založených ve spisu je rovněž zřejmé, že žalobkyně podala tři žádosti o povolení trvalého pobytu, přičemž tyto žádosti byly zamítnuty, konečné rozhodnutí bylo přezkoumáno soudem.

Dne 16.5.2008 bylo orgánem prvního stupně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně z území ČR dle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 a § 119 odst. 2 písm. b) zákona, stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na dobu 5 let. Důvodem bylo jednak to, že cizinka užívala dvě identity, neboť v době do 4.8.2004 vystupovala pod jinou identitou a od této doby pak pod svojí identitou. Dále bylo dne 18.10.2002 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění s dobou na 3 roky do 18.10.2005, neboť pobývala na území bez platného cestovního dokladu a bez víza. Dále žalobkyně dne 30.10.2002 požádala o azyl, řízení bylo ukončeno 29.7.2005, azyl nebyl udělen. Po skončení řízení o azylu byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz s dobou platnosti od 31.8.2005 do 14.9.2005, v této době bylo v platnosti i rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně však nevycestovala a dne 24.10.2005 podala žádost o udělení trvalého pobytu za účelem sloučení rodiny (dne 29.1.2005 uzavřela manželství s p. V.). Od 15.9.2005 do 18.10.2005 pobývala na území bez platného víza a v rozporu s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 18.10.2002. Dále měl správní orgán prvního stupně za prokázáno, že uzavřené manželství bylo uzavřeno účelově, a to z důvodu, aby žalobkyně získala povolení k trvalému pobytu. Uvedenými skutečnostmi jsou podle odůvodnění dány podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala dne 4.6.2008 odvolání, v němž žalobkyně pouze uvedla, že odvolání odůvodní do 15 dnů, žádné doplnění odvolání se ve spisu nenachází. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8.10.2008, v němž odvolací orgán převzal skutková zjištění učiněná již prvostupňovým orgánem, resp. se s těmito závěry ztotožnil a odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze ve věci nařídil k žádosti žalobkyně jednání, k němuž se žádný z účastníků nedostavil, proto byla věc projednána v nepřítomnosti obou účastníků. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jimiž je soud vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vycházel přitom z následujících úvah.

Soud především musí konstatovat, že soudní přezkum správních rozhodnutí je založen na zásadě, že se lze domáhat soudního přezkoumání teprve až poté, co účastník správního řízení řádně vyčerpá opravné prostředky, které mu právní úprava v rámci správního řízení poskytuje. V daném případě žalobkyně jako účastník správního řízení měla k tomuto účelu možnost podat proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž mohla uplatnit své případné námitky. Jak ovšem plyne z obsahu podaného odvolání, žalobkyně v něm neuvedla žádné odvolací důvody. Za tohoto stavu je tudíž nutno konstatovat, že námitky uplatněné až v žalobě, které nebyly uplatněny v rámci odvolání, nelze uplatnit až v rámci soudního přezkumu. Ze spisu vyplývá, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno bez uvedení odvolacích důvodů, správní orgán tedy měl odvolatele vyzvat k jejich doplnění, což ale neučinil. Žalobkyně však ani v žalobě tuto vadu řízení neuplatnila, a proto k ní soud z úřední povinnosti přihlížet nemůže. S ohledem na uvedené potom má soud především za to, že v žalobě uplatněnými námitkami se nelze věcně zabývat, neboť žalobkyně k projednání těchto námitek nevyužila řádného opravného prostředku – odvolání. Již takto uvedené proto

nemůže vést k jinému závěru, než k zamítnutí žaloby.

Přesto soud nad rámec uvedeného uvádí, že i přes výše uvedené by námitky uvedené v žalobě neobstály.

První námitka, že podle žalobkyně nemělo být žádné řízení o správním vyhoštění zahájeno, je nedůvodná, neboť dle § 118 zákona o pobytu cizinců, platného v době rozhodování žalovaného, se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že měla v té době podanou žádost o povolení k přechodnému pobytu, pak nutno ve shodě s orgánem policie konstatovat, že šlo o několikero opakovaně podávanou žádost za stavu, kdy všechny předchozí žádosti byly žalobkyní zamítnuty, kdy bylo žalobkyni již předtím uloženo správní vyhoštění a kdy bylo pravomocně ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tedy pokud poté, co bylo celkem třikrát zamítavě rozhodnuto o žádosti o povolení pobytu, nelze na další (jen formálně) podanou totožnou žádost bez toho, že by došlo na straně žalobkyně k podstatné změně poměrů či podmínek pro její pobytový režim na území, považovat podání další žádosti za překážku zahájení řízení o správním vyhoštění. Takovou argumentaci by bylo totiž nutno dojít k absurdní situaci, že jen z důvodu opakovaného (trvalého) podávání žádostí o pobyt vždy poté, co o předchozí bylo zamítavě rozhodnuto, by fakticky bránilo zahájení řízení o správním vyhoštění, což je zjevně výklad a situace ad absurdum nepřipustná. Navíc se žalobkyně mylí ve výkladu v žalobě uvedené směrnice, neboť oprávnění pobývat na území po podání žádosti neznamená, že by nebylo možné zahájit řízení ve věci správního vyhoštění.

Pokud jde o námitku, kterou žalobkyně zpochybňuje správními orgány učiněný skutkový závěr o tom, že žalobkyně uzavřela účelové manželství, neboť tento závěr se neopírá o žádné relevantní důkazy, k této námitce lze částečně přisvědčit, neboť jak ostatně je žalobkyni známo, v předchozích rozhodnutích zejména Nejvyššího správního soudu například v rozsudku ze dne 5.11.2009 č.j. 2 As 55/2009-60 soud konstatoval, že ohledně závěru týkajícího se uzavření účelového manželství je povinností správního orgánu zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Samo rozhodnutí pak musí vycházet ze spolehlivě zjištěného stavu věci (např. § 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Podle ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu umožní správní orgán dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. V nyní rozhodovaném případě (i v předchozích vydaných rozhodnutích ve vztahu k žalobkyni a k uzavření jejího manželství s p.V., sice žalovaný citovaným zásadám obdobně jako v předchozích řízeních plně nedostál, vzal-li za prokázaný skutkový stav ohledně údajné fiktivnosti manželství stěžovatelky zjištěný správním orgánem I. stupně, přičemž se ani nepokusil zjistit skutečný stav věci, například tím, že by provedl i jiné důkazy, jak to ukládá rezoluce Rady ze dne 4. 12. 1997 o opatřeních, která je třeba přijmout pro potírání účelových manželství (97/C 382/01), která byla do zákona o pobytu cizinců implementována zákonem č. 161/2006 Sb., a která rámcově upravuje postup členského státu v případě podezření z uzavření účelového manželství. Z čl. 3 rezoluce vyplývá, že pokud existuje podezření, že jde o účelové manželství, členský stát vydá povolení k pobytu na základě tohoto manželství, teprve tehdy až vnitrostátní úřad přezkoumá, zda se nejedná o účelové manželství; tento přezkum může zahrnovat i oddělený rozhovor s manžely. Rezoluce tak předvídá, že členské státy jsou oprávněny při posuzování žádostí o povolení k pobytu na základě potencionálně fiktivního manželství provést kontrolu zaměřenou na otázku této účelovosti. Typickým prostředkem kontroly je zejména oddělený rozhovor s oběma manžely, který odhalí míru jejich vzájemného poznání se. Ze spisu potom vyplývá,

že žádný z orgánů, který ve věci rozhodoval, manžele ohledně okolností uzavření jejich sňatku nevyslechl. Stejně tak z žádné dokumentace nevyplývá, že by došlo k jakémukoli, byť minimálnímu, specifickému šetření údajné fiktivnosti manželství.

Tedy pokud jde o samotný závěr ohledně účelovosti manželství žalobkyně, ze zjištěného skutkového stavu skutečně nelze učinit jednoznačný názor ohledně tvrzené účelovosti uzavřeného manželství a skutkový stav, který byl vzat za základ napadeného rozhodnutí, tak nebyl v této dílčí záležitosti postaven najisto tak, aby z něj mohly být bez dalšího dovozovány závěry, které byly rozhodné pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, ale pokud správní orgány u žalobkyně dovodily existenci důvodného nebezpečí ze závažného narušení veřejného pořádku a tudíž uložení správního vyhoštění z tohoto důvodu bylo věcně správné, nešlo o nesprávné posouzení právní otázky. Protože je tedy z pohledu žalobkyně a situace, ve které se žalobkyně nachází, podstatné, že je zcela jednoznačně dán i jiný důvod pro správní vyhoštění, který ob stojí i sám o sobě (což ostatně odpovídá i odůvodnění obou správních rozhodnutí), soud dílčí námitku týkající se závěru ohledně uzavření manželství žalobkyně neseznal důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Jiné řešení, tj. vyhovění žalobě pro případnou částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí by totiž zjevně odporovalo zásadě hospodárnosti řízení, jelikož i soud má za postaveno najisto, že ani případné došetření otázky účelovosti uzavřeného manželství stěžovatelky nemůže v žádné myslitelné konstelaci ovlivnit výsledek správního řízení.

Ani další dílčí námitce ohledně závěru, zda se žalobkyně dopustila „maření výkonu úředního rozhodnutí“ soud nemůže přisvědčit, neboť v odůvodnění rozhodnutí není zmíněno, že by se žalobkyně dopustila konkrétního trestného činu, o němž bylo příslušným soudem rozhodnuto, ale použil zmíněný termín pro pobyt žalobkyně na území v době, kdy k pobytu oprávněna nebyla. Soud tuto část odůvodnění nevyhodnotil jako snahu správního orgánu činit si úsudek o věci, o níž přísluší rozhodnutí pouze soudu, navíc skutečnost, že žalobkyně nebyla odsouzena sama o sobě ve vztahu k tomuto závěru nemůže mít podstatný vliv na věcnou správnost rozhodnutí.

Pokud jde o námitku týkající se tvrzené podjatosti úředníka prap. R.Š., soud ze správního spisu ověřil, že o vznesené námitce podjatosti bylo řádně rozhodnuto, soud neshledal nic, co by svědčilo o nesprávnosti posouzení této otázky, a proto ani tuto námitku neshledal důvodnou.

S ohledem na výše uvedené proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V daném měl plný úspěch žalovaný, jemuž však žádné náklady nevznikly, proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá na jejich úhradu právo (výrok II).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat ve lhůtě dvou (2) týdnů po doručení rozhodnutí kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., a to k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím soudu zdejšího, a to ve dvojím vyhotovení.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná, nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. září 2010

Mgr.Jana Brothánková,v.r.
předsedkyně senátu